

Hit által élni – Zac Poonen
Living By Faith – Zac Poonen

<http://www.cfcindia.com/article/living-by-faith>

„Az emberek vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig, futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.” (Ámos 8.11-12)

Az elmúlt évszázadok során sok őszinte keresztyén törekedett a szentségre és a bűn feletti győzelemre, hordozva a keresztet és megtagadva magát. Gyakran azonban egy ilyenfajta keresztyén életet csak „nehéz gyötrődésnek” találtak és nem dicsőségesnek, amiről a Biblia beszél. A sikertelenségük oka az, hogy nem értették meg azt a hitéletet, amiről az Újszövetség beszél. A szentséget az ószövetségi alapelvek szerint keresték és nem éltek azzal, amit Isten ad számukra.

A 2 Korintus 3.6 azt mondja nekünk, hogy az Újszövetség a szellem szolgálata, ami az életet hozza el számunkra, míg az Ószövetség a betű szolgálata volt, ami halált eredményezett! Ha Isten parancsolatainak a betűje szerint járunk – még ha az Újszövetségben is – az *halált* eredményez. Ha **hit** által élünk és megengedjük, hogy a **Szent Szellem** vezessen bennünket, akkor be fogunk lépni a „krisztusi életbe”.

Attól fogva, hogy Jézus felemeltetett a magasságba és elküldte a Szent Szellemet erre a földre, az életünk sokkal dicsőségesebb lehet, mint bármelyik ószövetségi szent élete. Ezért ha úgy találjuk, hogy az életünkre az elutasítás, a depresszió és rosszkedvűség a jellemző, akkor az azért van, mert még mindig az ószövetségi alapelvek szerint élünk (2 Kor. 3.9).

Jézus két dolgot hangsúlyozott gyakran a szolgálatában: a **hitet Istenben** és a **Szent Szellem erejét**.

Ádám elvesztette a Szent Szellem erejében való hit szerinti életet, amikor *a jó és a gonosz tudásának a fáját* választotta az *élet fája* helyett. (1 Mózes 2.9; 3.6) A jó és a gonosz ismeretét választotta ahelyett, hogy Istentől függne.

Az élet fája az újszövetségbeli hit szerinti életet, míg a jó és a gonosz tudásának fája az ószövetségbeli saját erőfeszítéseink szerinti életet jelképezi.

Ha Ádám az élet fáját választotta volna, akkor egy *hit általi életet* nyert volna – folyamatosan Istentől függve. *Ebben az esetben a Szent Szellem egy isteni életet adott volna neki.* Helyette azonban az *Istentől független*, önmagától függő életet választotta, ezért meghalt. Minden hitetlen ember így él – a folyamatos Istentől való függés nélkül. Sajnálatos módon sok hívő is így éli az életét.

Minden vallás a *jó cselekvésére* és a *gonosz kerülésére* tanítja a követőit. Azok a keresztyének, akik a szentségre törekszenek, szintén a jó cselekvését és a gonosz kerülését keresik. A szentségre törekvésük során rendszerint egyre nagyobb tisztaságot érnek el, különbséget téve a jó és a gonosz között, különböző szabályok és gyakorlatok által! A legtöbben mégsem jutnak el soha egy hiteles *szent életre*. Miért? Azért, mert saját erőfeszítéseik és nem hit által keresik azt.

Isten az izraelitákat 1500 éven keresztül tanította a Törvény által, hogy mi a jó és mi a gonosz. A Törvény parancsolatai szerinti jó cselekvése azonban egyetlen izraelitát sem vezetett el az örök életre. Bármilyen szabályok és előírások szerinti élet – bármilyen magas az elvárási szint – sosem fog elvezetni senkit egy hiteles Isten szerinti életre.

Az igazi szentség Isten életét jelenti az emberben és Isten kell, hogy ezt megadja számunkra ajándékként. Magunktól sohasem érhetjük el azt, csak hit által.

Pál azt mondta, hogy az élete korábbi szakaszában, amikor buzgó módon a Törvény követelményeinek igyekezett megfelelni, úgy érezte, hogy „él”. Amikor azonban megértette Isten törvényét, akkor annyira megleveledtek az életében lévő rossz dolgok, hogy úgy érezte „halott” (Róma 7.9-10). Sokan ugyanilyen megtapasztalással rendelkeznek annak ellenére, hogy újjászülettek. Boldognak mutatják magukat és úgy tesznek, mintha „élnének” mindaddig, amíg csak bűnbocsánatról hallanak. Ha azonban a bűn feletti győzelemről és Isten parancsolatainak való engedelmeskedésről van szó, akkor bűnösnek, szerencsétlennek és „halottnak” érzik magukat.

Pál nem ragadt le az ószövetségi törvényeknél – és nekünk sem lenne szabad. Isten egy másik törvényt mutatott Pálnak: *az élet Szellemének törvényét a Jézus Krisztusban*. Ez volt az a törvény, ami végül is szabaddá tette Pált a bűntől (Róma 8.2).

Sokan azzal próbálkoznak, hogy *jó cselekedetek által legyenek szentek*. Emlékezzünk rá, hogy Éva azért evett a fáról, mert az **jónak** látszott. Nem akart ő semmi *gonosz* dolgot cselekedni! Nem azért evett a gyümölcsből, mert gonosszá akart válni, hanem olyanná, **mint Isten**; mivel a gonosz ezt ígérte neki (1 Mózes 3.5). Azok, akik ma is a törvény szerint élnek ugyanezt a hibát követik el. Az gondolják, hogy olyanok lehetnek, mint Isten - jó cselekedetek által.

Sok jó dolgot látunk sok keresztyén életében. Ez azonban nem egy valódi szentség, hanem egy jólneveltség eredménye. Sok becsületes keresztyén van, de nincs *szenvedélyes éhségük Isten után*. Bibliai ismeretek gyarapításával töltik az életüket anélkül, hogy *kijelentésük* lenne Istentől. Ez azt eredményezi, hogy az életük nem sokban különbözik a körülöttük lévő bármelyik jó, *hitetlen* ember életétől. Az ilyen hívőkből hiányzik az élet. Isten azonban azt akarja, hogy mindenki *isteni természettel* rendelkezzen.

Isten elsősorban **nem** azt akarja, hogy jó dolgokat cselekedjünk, hanem hogy *bízzunk benne*. Az Ő természetéből akar részesíteni bennünket. Isten szemében **nem** azok az

igazak, akik jó dolgokat cselekednek, hanem akik *hit által élnek* (Lásd Róma 4.5. és Habakuk 2.4).

A Habakuk 2.4-ben két embercsoportot állít szembe Isten: akik **hisznek** az Úrban, és akik **büszkék**. **A büszke emberek nem tudnak hit által élni**. Ez azért van, mert egyszerűen nem fogadják el hit által Isten **ingyen** ajándékát. Túlságosan büszkék bármit is ingyen elfogadni. Inkább ki akarják *érdemelni* a bűnbocsánatot és a szentséget valamilyen cselekedetük által.

A Sátán ma is azt mondja a keresztyéneknek (mint Évának), hogy nem szükséges Istentől függni ahhoz, hogy meg tudják különböztetni a jót a rossztól. Azt mondja nekik, hogy képesek különbséget tenni a lelkiismeret, az értelem és a Biblia olvasása által. Azonban sok *hitetlen ember* is a lelkiismerete, az értelme által él - és becsületes, tisztességes életet élnek. Egy keresztyén is élhet így, de attól nem lesz *megigazult* Isten szemében.

Sok hívő jól kezdi a hívő életét – *egyedül az Úrban bízva* – mivel megigazultak. A galáciabeli keresztyénekhez hasonlóan azonban a saját erőfeszítéseik által törekednek a tökéletességre (Gal. 3.3). Az jelent számukra szellemi értéket, hogy milyen sok dolgot tettek Istenért, vagy a szolgálatuk eredményeként látható dolgok; és megelégedettséget éreznek. Ha azonban az emberek megkérdeznék Jézust, hogyan végezzék Isten munkáját, Ő nem azt mondaná nekik, hogy cselekedjenek jó dolgokat, hanem, hogy **higgyenek Őbenne** (János 6.28-29)! Hit nélkül ugyanis *lehetetlen* Istennek tetszeni.

Sok **látszólagos ellentmondás** van a keresztyén életben és az **elsővel** már a megtéréskor szembetaláljuk magunkat. Tudjuk, hogy Jézus tesz igazzá bennünket, és ott állunk Isten előtt, mint aki **sosem vétkezett**. Ez azért lehetséges, mert Isten megígérte, hogy **sohasem fog emlékezni a múltbeli bűneinkre**. (Zsidó 8.12). Ezzel szemben mi rövidlátókká és vakká válunk, és **elfelejtkezünk arról, hogy megtisztultunk a régi bűneinkből**. (2 Péter 1.9)!

Egyrészt tehát azt látjuk, hogy Isten nem emlékszik a múltbeli bűneinkre, másrészt pedig mi sohasem felejtjük el azokat! *Hogyan élhetünk együtt ilyen nyilvánvaló ellentmondással?*

Jézus vére minden múltbeli bűnünktől megtisztított, ami biztos, hogy TÖBB, mint amiről egyáltalán tudomásunk van.

Olvasd el ismét a legutolsó mondatot, mert ez az egyik legfontosabb alapelv a keresztyén életben. Ha hiszed ezt, akkor ez az igazság szabaddá tesz téged.

Nem alázatosság kérdése a múltbeli bűneink miatt bűnösnek érezni magunkat, hanem sértés Krisztus véreire nézve. Ez hitetlenség és nem alázatosság. Az ilyen hitetlenség nem Istent dicsőíti meg.

Pál még a 30 éves keresztyénsége után is a „*legnagyobb bűnösnek*” hívta magát (1 Tim. 1.15). Ezzel egy időben azonban azt is mondta: *"nem tulajdonítok semmi bűnt magamnak"* (1 Kor.4.4). Mindkét tény igaz volt.

Ez a bizonyosság az, ami határozottságot ad nekünk Isten előtt és nagy bátorságot a Sátán vádlásával és a félelmekkel szemben, amivel a Sátán próbál ijesztgetni bennünket.

A keresztyén könyvesboltokban ma azok a legnépszerűbb könyvek, amik a *hittel* és a *Szent Szellemmel* foglalkoznak. A legtöbb könyv azonban egy *hamis hitre* és *hamis megtapasztalásokra* vezeti el a keresztyéneket. Az a fajta „hit”, amit ezek a könyvek tanítanak az gazdaggá és egészségessé tesz, de nem tesz szentté és szellemivé. Azt mondják a keresztyéneknek, hogy mindent megszerezhetnek Istentől, amit csak akarnak, ha elég nagy a hitük. Az ilyen tanítás alapvetően ellentétes az első apostolok és a 19. és 20. századi istenfélő misszionáriusok tanításával és gyakorlatával, akik feláldozták az életüket Isten királyságának terjesztéséért.

Az igazi hit képpé tesz bennünket a világ legyőzésére. (1 János 5.4), mert a világ „**a test kívánsága, a szemek kívánsága, és az élet kérdése**” (1 János 2.16). Ahogyan Jézus legyőzte a világot, mi is legyőzhetjük azt. (Lásd János 16.33. és Jel. 3.21). Ha legyőzzük a világot, akkor a Sátán nem tud megtéveszteni bennünket azzal, hogy a *gyógyulás, a bővölködés* és *a nagyobb társadalmi elismertség* öröme azonos azzal az örömmel, ami az Istennel való közösségből származik.

Isten azt akarja, hogy megízleljük a Vele való közösségből származó örömet. Egyedül az ilyen öröm képes a másik fajta öröm iránti vágyat megszüntetni. (Zsolt 16.17). Sokan minden erejüket összeszedve próbálják legyőzni a bűnös élvezetek iránti csábítást, de csak ha megízlelik az Istennel való közösséget, akkor válhatnak valóban szabaddá.

Az Istenben való **hit** és a **Szent Szellem** ereje tudnak bennünket megszabadítani minden köteléktől, amivel a Sátán valamikor megkötözött bennünket.

Ha úgy találod, hogy a saját erőfeszítéseid nem elegendők bizonyos világi vágyak csábításától való szabaduláshoz, akkor kiálts az Úrhoz, ahogyan Péter tette, amikor elsüllyedt a tengerben és azt mondta: *"Uram, ments meg engem"*. Meg fogod tapasztalni, hogy Isten **nemcsak** megszabadít a bűn utáni **vágytól**, hanem kimunkálja benned a bűn iránti gyűlöletet **is**! Az Újszövetségben Isten az, **AKI munkálja bennünk mind az akarást, mind a cselekvést** jó kedvéből. (Fil.2.13). Milyen csodálatos az újszövetség evangéliuma!

Jézus életét **nem** lehet **utánozni**. A **Szent Szellem** által kell **részesülnünk** abból. A legtöbb keresztyén nem tapasztalja ezt meg, mert nem *szellemben szegények*. Ez azt jelenti, hogy az életüket nem abban a tudatban élik minden nap, hogy szükségük van Istenre, hanem magukban bíznak és függetlenek Istentől.

Jézus csak a *szomjúhozókat* hívta, hogy jöjjenek Őhöz. Hitben járva folyamatosan *szomjasnak* (szellemben szegénynek) kell lennünk, állandóan igényelve a Szent Szellem erejét. Egy folyamatos kiáltásnak kell lenni a szívünkben (még ha nem is mondjuk ki), hogy Szellemmel be legyünk töltve és megtapasztaljuk az Ő erejét. Akik szomjasak, és Jézushoz jönnek meg fogják találni az élő víz folyójának kiáradását a bensőjükből (egy Szent Szellem teljességével való élet: János 7.37-38).

A leggyengébb hívő is megtapasztalhatja az újszövetségi hit általi életnek a dicsőségét és olyan erőssé válhat, mint amennyire az csak lehetséges.

Akinek van füle a hallásra, hallja meg.

- § -

Christian Fellowship Church, Bangladore, India – Minden jog fenntartva!

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a CFC honlapcímének (<http://www.cfcindia.com>) egyértelmű feltüntetésével.

Fordította: Abonyi Sándor